

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)

30 novembre st. v.

12 decembre st. n.

Ese in fiecare duminică.

Redacțiunea în

Közép-uteza nr. 395.

Nr. 48.

ANUL XXII.

1886.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

Struguri.

De strugure să cânt cu foc,
Ca 'n lume să resune,
N'am lipsă ca să mai invoc
A Muzii 'nțelepciune;
Destul e să beu un păhar
Din vinul vechiu dela Cotnar,
Ș-atunci cânt de minune.

Ori ce-ar fi fost de sacrul timp,
De n'ar fi fost nectarul?
Și deii cei mulți din Olimp
Cu ce-și țineau altarul?
De n'avea Bachus bunul gust,
Din strugure să stôrcă must,
Să 'ncline cu păharul!

In lupta cea de zece ani
Ce Jupiter purtase,
In contr'atrocilor Titani,
El mai că desperase;
De nu sosiă la vremea sa
Nectarul și Ambrozia,
Pe Mars de-l animase.

Când Iuno 'n jelozia sa
Certă pe bunul Joe,
El altcum nu putea scăpă
De casnica nevoe,
Decât mergea cu pasul lîn
La Hebe ca să-i cêră vin,
Să-i trecă de aloie.

Când trista Ceres căută
Pe fîca Proserpine,
Din lacrimile ce vêrsă
Pe dëluri și coline,
Tot struguri dulci au resărit,
Din cari Bachus ș-a croit
Serbări eleusine.

D'atunci se țin serbări cu joc
Ș-acum ca 'n lumea veche,
Bachante și Bachanți cu foc
Saltéză tot păreche;
Èr după ce-au beut la vin,
Se duc acas' cu capul plin,
Umblând intr'o ureche.

Pe Iuno când își resbună
Vulcan — ca un bălaur,
Și fedeliș o ferecă
Pe tronul cel de aur,
Tot Bachus o-a fost mântuit,
Căci cu nectar a domolît
Pe genialul faur.

Èr până când Vulcan mai bea,
Madame Afrodite —
Nevestă-sa — pe Bach primia
La intime visite;
D'atuncia vinul s'a 'nstatat
Ca laptele cel delicat
Al Vinerei răpîte.

Trăind in dulce iubileu,
Cocóna Venus are
Pe Amor și pe Himeneu,
Copii din întemplantare.
Și mulți viêta lor ș-o trag
Din vinul cel gustat cu drag
Dintr'un păhar mai mare.

Minerva anc' aprețiă
A vinului cultură.
Căci pe Achile-l consolă
C'un léc de beutură.
Èr medicul Chir Esculap
Èră un ștept la cap,
Făcend din struguri cură.

Prin Iuno Bachus esiilat —
Fiind bastard lui Joe —
La Muze pe Parnas a dat
Banchete cu halloie.
D'atunci beu și poeții vin.
Și când is ei in cheful plin
Fac versuri mai cu voce.

Și vai! de cel ce-ar predică
Ca ómenii să 'ncete
Din mustul cel bun a gustă
Chiar d'ar avé și sete.
Lycurg cu capul a plătît
Când Tracilor le-a poruncit
Să nu se mai imbete.

Opheles se făcu delfin,
Căci vrû pe Bach să-l bată,
Ca pește-acum bé 'n loc de vin
Tot apă d'a murată.
Êr Pentheus fu spintecat,
Căci cultul bachic l'a călcat —
Luându-și grea resplătă.

Pe fetele lui Minyas,
C'au fost prè guralive,
De'n critica lor a fost tras
Plăcerile festive,
In liliaci le-a transformat
Și Bachus astfel le-a 'nvățat
A nu fi prè naïve.

Sermanul Mydas o păți
Cu aurul de price;
Nici apă nu mai suferi
La gură să ridice —
Pân' ȕeul Bachus l'a scăpat,
Că 'n loc de aur vin i-a dat —
Făcându-l êr ferice.

Adam d'ar fi mâncat in raiu
In loc de mere struguri,
Nu l'ar fi alungat Mihaiu
Afar' să ródă muguri.
Urmașii lui se veseliau,
Și astăđi nu se mai gândiau
La sape și la pluguri.

Dar Noe de potop scăpat
Avû mai multă minte,
De multă apă disgustat
S'apucă mai nainte
De mustul cel renviator
Ș-așă el fu mântuitor
Ș-al gintelor părinte.

Prorocul Moise a trimis
Șpioni ca să reșcie,
Că 'n Canaanul cel promis
Găseșce-se și vîie?
Și numai după ce-a văđut
Imensii struguri, a putut
Să êsă din pustie.

Psalmistul David a cântat:
Că vinul veseleșce!
Sirach profetul a 'ntrebat:
Vięta ce plăteșce?
De n' avem un păhar de vin
Să-l bem cu cugetul deplin,
Că el ne 'ntinerășce.

La nunta ce se celebră
In Cana Galileii,
Isus din apă vin formă,
Să 'mpace pe evreii;
Ș-a ȕis la ultimul supeu.
Că vinul e sângele seu,
Să-l bea invățăceii.

D'aceea Pavel a trimis
Scrisóre-apostolășcă
Lui Timoftei, in care-a ȕis
Cu grige părintășcă:
Din cauza sângelui puțin
Să bea in tótă ȕiua vin,
C'așă să se 'ntărășcă.

D'atunci monachii 'n mănăstiri
Ȕin pivnițele pline,
Să aibă pentru musafiri
Câte-un păhar să 'nchine.
Prescuri și vin la popi se da,
Să aibă d'a cuminecă
Fiuțele creștine.

Românul ca un bun creștin
Cu datine antice,
A fost și este pentru vin
Cu sentimente-amice.
El șcie și la serbători
Ca și la munca cu sudori,
Păharul să-l ridice.

El este vesel și glumeț
Și la nécas și 'n bine,
De are-afaceri seu ospet,
Păharele sânt pline.
La jocuri și la 'nsurăciuni,
La nașceri și la 'ngropăciuni
El trebuie să 'nchine.

Êr decă-l chiamă patria
Când e periclitată,
El scóte 'ndată sabia
Cu inimă 'nfocată.
Și după ce-a scurs un păhar,
De inimic e vai ș-amar,
Êr patria-i salvată

Deci ori și care-i bun român
Și om de omenie,
Să fie 'n țera sa stăpân
Și gazdă cu moșie.
Și ca să aibă 'n casa sa
Din prisosință vin a bea,
Să cultiveze vîie.

Că fructul ei e dar ceresc,
E spirit și lumină,
La cei ce din puteri slăbesc
Probată medicină.
El face pe sărac activ,
Pe cel avut mai milostiv
Și ori ce grigi alină.

D'aceea cât mai resuffăm
Pe lumea pământășcă,
Să bem la vin și să 'nchinăm:
Ca vinul să trăescă!
Êr când preotul ne-a cântă
Prohodul ș-aleluia,
Cu vin să ne stropășcă!

Ioan dela Buceci.

Nepoțelul împăcutor.

(Din ȕiarul unei femei.)

— Novelă. —

(Urmare.)

În această luptă sufletășcă suferiam, de eram aproape de desperare. Nu șcieam ce să fac. De acasă nu puteam să es, și-mi trebuia mângăierea și sfatul cuiva. . . Scrisei un bilet Liseiei, prin care o rugam să vină la mine. Aveam tótă trebuința de presința ei. Ea totdeuna șciea câte un mijloc de a scăpă din ori ce incurcătură. . . Nici nu me înșelai in așteptarea mea.

Ea vini numai decât la mine, și me sfătui ca mai înainte de toate să scriu lui Emilian. Despre aceea ca să me mărit după Nicolau, nici că voia să audă.

În ziua următoare când tatăl meu me aștepta în camera sa, să viu și să-i spun hotărîrea mea, vedui că vine Emilian la noi și intră de-adreptul la tata. Acesta înse era atât de iritat și necășit pe el, încât nici că a voit să-l primescă.

Asemene nu voia să me mai vedă nici pe mine când auzi că nu voesc să primesc propunerea lui.

Îl intristă mult aceea, că eu resping pe Nicolau, căci el încă dela nașcerea mea ș-a propus să me crească pentru acesta, cu ai cărui părinți trăia într'o foarte bună amicitie.

Măne-ți primii un bilet dela Emilian, în care me rogă foarte mult să-i dau o întâlnire.

Eram înse atât de pădîtă, încât însădar aș fi încercat să es în oraș să me întîlnesc cu el.

Nu puteam să me întîlnesc cu el nici la Lisica, căci singură nici acolo nu me lăsau.

Atunci îmi vini în minte un gând pe cât de îndrăzneț, pe atât și de periculos, decă l'ar fi descoperit cineva.

Am jertfit eu deja și până acum atîta — iubirea părintelui meu — pentru Emilian, încât nu mi se părea cătuș de puțin jertfă, decă i voi da întâlnire, unde să nu fim numai noi doi, ce-mi mai păsă mie că me voi espune gurilor rele din lume, decă cumva ar și cineva de asta.

Pe lângă casa noastră se întindea o grădină mare, care respundea la două strădi. La strada mare era porța principală, er în dos spre o stradă laterală era o porțiță, care era totdeauna închisă, nu umblă nimeni pe ea.

Îl scrisesei lui Emilian, că decă me iubeșce în adevăr și voeșce să vorbescă cu mine, apoi să vină de sêra la acea porțiță, eu voi descuia-o și-l voi aștepta.

Noi totdeauna cinam târziu, după ce s'a însărat deja. În sêra în care îl așteptam pe Emilian, eu sub pretext că me dore capul, m'am sculat dela mêsă și me dusei în odaia mea. Ei nu bănuiră nimic. Din odaia mea îmi luai o brohodă și cheia acelei porțițe, pe care încă de eu ziua o ascunsei dintre celelalte chei, și me furișai în grădină, pe unde domnia o perfectă liniște.

Eră prin luna lui octombre și era bine însărat, când sunară în turnul unei biserici din apropiere orele opt.

Me aședai aprôpe de porțiță, pe o bancă de sub un tufiș de liliac. Auzii ceva șgomot. . . Me apropiai de ușe.

— Tu ești? — întrebai.

— Da. — îmi răspunse acea voce, pe care cu atîta drag o ascultam.

Deschisei ușa și în celalt moment me aflai în brațele iubitelui meu.

Îl spusesei toate cele întemplate cu mine, el îmi spuse, că ce aspru a fost tatăl meu cu el, că nici n'a voit să-l primescă și să vorbescă cu el, că vinise la noi ca să-mi cêră mâna, și că după primirea ce i s'a făcut în casa noastră, nu mai pôte să trecă pragul ușii noastre.

Eu începui să plâng auzînd aceste vorbe, el îmi ștergea lacrimile șărutându-me și mângăindu-me.

— Ce vom face acum? — îl întrebai.

— Aceea ce trebuie, — îmi răspunse. Încă în decursul acestei luni îmi vei fi logodnică și înaintea lumii, ne vom logodi și fără de voia părinților tei.

Mi se părea că visez, auzînd aceste vorbe. Mi se părea ceva straniu, că el vorbescă cu atîta hotărîre despre logodirea noastră, acum, când de cei mai negri nori este încărcat cerul iubirii noastre.

Îmi spuse apoi planul seu. Va scrie o scrisore tatei, în care din nou îmi va cere mâna. Er pe mine me rugă, că decă în adevăr îl iubesc, apoi să cer cu hotărîre și tărie tatălui meu ca să consimțescă la căsătoria noastră. Decă nu vom izbuti așa, eu sînt deja maioră, n'avem decât să luăm martori și să ne ducem la cununie chiar contra voinței tatălui meu.]

— Dar atunci me va blăstema, — îmi dîsei eu.

— Rugăciunile mele vor șterge acel blăstêm.

— Me va și desmoșteni!

— Îți rămâne amorul meu, — îmi despunse er.

— Ori nu-ți este destul atîta pentru ca să devii fericită.

— O, destul, destul, pentru ca să me invoesc la ori și ce pentru tine, — îmi dîsei îmbrășșându-l cu dragoste.

Stăturăm așa vr'un cias. Pe cer ici coala lîcării cîte o stea, cerul era acoperit de nori în mare parte, numai atunci se făcù luminos, după ce se ridică luna cu fața-i plină și luminosă. . . Noi stăteam și acum alipiți unul de altul, într'un delir, de care și acum me încăldesc când me gîndesc la acele dulci momente. . . Ne uitam unul în fața celuilalt, până ce auziram că sună în turn deșce ore.

Ne despărțiram apoi. . . Nu ne mai dîșeram unul altuia să fim tare în lupta ce ne așteptă, eram ambii siguri că vom luptă din toate puterile.

Când vinii sus, tatăl meu încă tot la mêsă ședea de vorbă cu maică-mea. Intrai neobservată în odaia mea și din vr'o cîteva vorbe ce pêtrunseră pîn la mine, întelesei că vorbesc despre mine.

Nici odată nu am avut noște mai neliniștită. Eram trêză și totuș par că visam. . . Me perdeam în visurile pe cari le făceam despre viitor, plutiam în vis pe acele dulci plaiuri, unde numai fericirea, amorul lui Emilian me așteptă. . . Și apoi er tresăriam când me gîndiam la aceea, cîtă resistință până ce mi se vor realisă planurile, cît me va costă pe mine fericirea! Voi dobândi un bărbat, un soț, despre care atât visam și în schimbul lui pôte că voi perde pentru totdeauna pe tatăl meu. . . O, cîte ore de tulburare sufletescă avui eu de aci încolo! . . . Câtă durere și cîtă fericire pôte incape într'o inimă!

IV.

Luptele noastre fuseră înse însădar. Tatăl meu iritat mai ales de maică-mea vitregă, remase neînduplecat. Nu voia să audă de căsătoria mea cu Emilian. Ba acum devini și mai inverșunat. . . Avea pr puțină considerație pentru Emilian, că este numai un biet profesor, că este pr tiner, nebunatic, că nu voi fi nici odată fericită cu el și altele. Îmi profetiă cea mai tristă vieță decă nu-l voi ascultă pe el, că sînt o fată ingrată.

Toate aceste cuvinte, deși nu putură să meschimbe în hotărîrea mea, dar îmi scădură mult din speranțele mele și mai ales îmi turburară liniștea sufletescă, căci me durea mult aceea, că a trebuit să turbur liniștea familiei noastre și mai ales că vedeam suferind pe tatăl meu.

Ce era înse să fac?! . . . Eră deja târziu ori ce muștrare, îl iubiam cu mult mai profund pe Emilian, decăt să me fi putut despărți de el, coste ori și cît fericirea ce voi avê-o devivinind a lui pentru vecinicie. . . Lumea întregă decă aș perde-o, numai el să fie al meu!

Îl spusesei dar tatei, că ori și cîtă durere i-aș causă, ori și cît se împotrivesce de a me da lui Emilian, eu nu pot să trêsc fără de el. . . Sînt atât de hotărîtă să-l urmez ori și unde, încât nu este putere, nu pot fi împregiurări cari să me despărță de el.

Il rugai dar pe tatăl meu, că decă ține la fericierea mea, decă voește să nu păteze numele familiei lui și ca lumea să nu aibă cauze a vorbi despre noi, apoi să nu se mai împotrivescă.

Asta îl supără și mai mult. Nici că a voit să mai stea cu mine de vorbă.

Singurul remediu la care am putut recurge, a fost ca să me rog de o mătușe a mea, de sora mamei mele dulce, să mijlocască ea pe lângă tatăl meu, ca cel puțin atât să facă pentru noi, ca în fața lumii să nu se arate așa sever, neîndurător.

Asta ne succese. Atâta ne promisese. Inse nici la cununia noastră, nici în casă la noi nu va vini. . . Decă ne-am lăpădat de el, așa dicea, apoi să nici nu pretind ca el să me mai iubească.

Se schimbară dar toate. Eu mai stătui în casa părintescă până în luna lui april. În acest interval numai la mesă me întâlneam cu tatăl meu, ăr de vorbit abia vorbeai cu mine. . . Imi arată atâta răcelă, atâta indiferință, încât pe mine m'ar fi omorit aceste, decă mai ținea mutt.

Singura mângăiere imi ără în aceste grele țile scrisorile lui Emilian, care imi scriea foarte des și din a cărui șiruri pline de vorbe de dragoste, adunam apoi putere pentru a suportă durerile ce le aveam.

În aprilie me logodii în totă forma cu Emilian. El atunci deși tiner, dar prin talentul seu își câștigă un nume destul de bun. În capitală aproape toate jurnalele se ocupau de niște lucrări literare ale lui, pe cari eu când le cetiam, apoi nu așa fi schimbat cu o regină.

Me simțiam atât de înălțată prin el, și me fericiă atât de mult gândul, că și amorul meu l'a insultat să scrie atât de frumos, lucru ce el adeseori mi-l spunea.

În luna lui maiu ne cununarăm. Și decă a fost romanță amorul nostru, apoi nu mai puțin romantică a fost și cununia noastră.

De acasă un așa »remas bun« im luai, pe care nici dușmanului meu nu l'aș fi poftit. . . Maică-mea vitregă cu o voce batjocoritoare și cu sarcasm înțepetor imi ură fericire, ăr tatăl meu nici nu voi să me vedă.

Afară la pörtă me așteptă scumpa mea Lisică și mătușă mea.

Ne duserăm apoi la ofițerul stării civile, unde ne așteptă Emilian cu amicul seu de astă-vără, iubitul Lisiciei, unde după ce făcurăm formele necesare regulate, plecarăm să ne cununăm.

La o distanță de o oră de oraș este o mănăstire. P. . . Aici vinirăm să facem cununia.

Starițul nu șciu ce o fi gândit, când vedu doue trăsuri apropiindu-se de mănăstire, și pe noi coborindu-ne din trăsuri și mergend spre el, cere stătea în grădină.

Emilian i spuse apoi, că ce voim, și după ce-i arată hărțile dela ofițerul stării civile, starițul dădu numai decăt ordin să se facă pregătiri în biserică pentru cununia noastră.

(Încheierea va urmă.)

Ioan Russu.

Pentru ochii lumii

séu

cum se 'mbetă lumea cu apă rece.

Comedie în doue acte. Localisată după Labiche.

(Urmare.)

Scena VIII.

Melinescu, Razian și un domn (tapesierul.)

Tapesierul. (Vine iute din stânga.) În sfârșit am ajuns!

Melinescu. Dvostre sînteți aici? Cine ești dta.?

Tapesierul. Eu sînt nrul 17.

Melinescu. (Uimit a parte.) Ah! un pacient . . . un pacient adevărat!

Razian. (A parte.) Se sfarmă ómenii după el!

Tapesierul. (Lui Melinescu.) Eu sufer de timp îndelungat de. . .

Melinescu. Me rog scusați. . . Pe un moment.

Razian. Dle dr., me recomand. (Ese; a parte.)

Ce parte minunată pentru Cornel! Prê bună . . . mi-i tēmă că pe urmă n vor mai voi să știe nimic de noi, căci sîntem întru adevăr numai niște calici față cu dēnșii. (Ese.)

Scena IX.

Melinescu, un domn (tapesierul.)

Melinescu. De ce suferiți dvostre de un timp mai îndelungat?

Dl. O . . . (I dă un răvaș.) Etă socotela.

Melinescu. Cum? . . . Ce socotelă?

Dl. Ei, eu sînt tapesierul.

Melinescu. Ce țici?

Dl. Dna Melinescu m'a angajat să iau rola nrului 17 . . . Și încă ve faceți?! Sînteți cam viclen dle dr.

Melinescu. Crede-me dle. tot lucrul s'a făcut, fără șcirea și voia mea. . .

Dl. Ah, nu ve genați. . . Omul trebuie să-și deie totdeuna aer mare. . . Și eu. . .

Melinescu. Te rog dle crede-me. . . (A parte.) Soția mea me compromise cu deseversire!

Dl. Contul face 4000 de franci.

Melinescu. (Privește contul.) Oho, oho, un fotel cu 150 de franci!

Tapesierul. Prețul cel mai moderat!

Melinescu. Și scaunele 80! . . . E grozav!

Tapesierul. Ce mai vrei să te și țergui cu mine după serviciul ce ți l'am făcut?!

Melinescu. Ce serviciu?

Tapesierul. Audi?! . . . Dar nrul 17!

Melinescu. (Necășit.) Bine, bine, etă-ve banii, numai dați-mi o cuită.

Tapesierul. (Bagă banii la buzunar; scrie cuita pe mesă.) Când veți mai avé vr'odată lipsă de cineva dle dr., ve pot recomandă pe fratele meu . . . el are timp destul.

Melinescu. La ce?

Tapesierul. Are și vestminte elegante și în sfârșit nu va cere așa mult.

Melinescu. (Necășit.) Am terminat dle! . . . Ești plătit. . . Er eu nu te rețin.

Tapesierul. (A parte.) L'am prins cu ocaua mică! (Ese prin fund.)

Scena X.

Melinescu, dna Melinescu, apoi Emelina.

Melinescu. (Singur.) Constanța me face de risul lumii.

Ea. (Vine.) L'ai plătit pe tapesierul?

El. Da . . . pe nrul 17 al teu.

Ea. Ah! ce idee minunată a fost aceea!

El. Iți gratulez pentru ea . . . tu me faci în ochii omului acestuia șarlatan.

Ea. (Ridend) Un tapesier!

El. Și prostul acela mare 'n livrea?

Ea. Cum? . . . Nu l'ai cunoscut?

El. Nu.

Ea. Este vênătorul baronesei din catul prim.

El. (Uitând că are să fie necășit.) Ce fecior zdravên! (Tușește, apoi în alt ton) Tu me faci de batjocura casei întregi! . . . El de sigur că o să le spună. . .

CANCELIST DE PIAȚĂ IN ITALIA.

Ea. Dar trebuiă să-ți aducă cînșva epistola.

El. Hm... in contra epistolei n'am de a observă nimic, a fost o idee fôrte bună... cu deosebire sfersitul... postscriptul.

Ea. »Doctor viclen.«

El. »N'ai voe să ocupi un fotoliu...«

Ea. »La academie?« Ce față făcea dl Razian?
El. Inghetase cu totul... și... imi admiră lanțul dela orologiu...

Ea. O!... Eu sînt convinsă, că ambii sînt orbiți... incântați.

El. Creți?

Ea. Măne trebuie să auđim detaiuri!

El. (Observă pe Emelina, care vine din drépta.)
Pst! Emelina!

Emelina. Mamă, s'a gătat zăharul.

Ea. Cheile sînt aici.

El. (Cătră Emelina, care vré să esă.) Emelino dragă, vino 'ncóce... (O sărută.) Scumpa mea copilă. Tatăl-teu a făcut mult, fôrte mult pentru tine.

Emelina. (Il privește uimită.)

El. Pst!... Este încă secret.... nu-i ertat să spun.

Emelina. Un secret! (A parte.) E vorba de cununie! (Tare.) Ah! eu nu te mai intreb. Dar stăi... și s'a descusut un nasture depe roc.

El. Vrei să mi-l coși?

Emelina. Cu plăcere... Tocmai am ac și ată aci... (Melinescu desbracă rocul și il dă Emelinei, care se aședă 'n drépta și i-l cöse.)

El. (A parte.) Căt de dragălașe este!... Déc'aș fi eu in locul dnei Razian, mie (arată pe Emelina, care cöse) așă mi-ar plăcé mai bine.

Scena XI.

Melinescu, dna Melinescu, Emelina, Sofia, apoi Ana.

Sofia. (Cu corfa pe braț.) Am vinit dnă dela piaț... Facem socotela?

Dna Melinescu. Da, da, de sigur. Unde-i cărticica?

Sofia. Ét'o! (I dă cărticica, pune corfa pe podine; din corfă se vede o căpătină de chiel.)

Dna Melinescu. (Se pune la mēsa de scris.) In 15... lapte... 40 de bani; carne de vițel... 2 franci.« Ai măncaț o grămadă de parale!

Sofia. Se vorbeșce, că vitele sufer de o bôlă lipicioasă.

Melinescu. De asta n'am șciut nimic.

Dna Melinescu. »Negrělă de 20 de bani.« (Nēcășită.) Ce fel de negrělă?... Cine te-a trimis după negrělă?!

Sofia. Dl mi-a đis să iau.

Dna Melinescu. Mai șcie-l nēcasu și pe dl teu, ce face cu atăta amar de negrělă?!... (A parte.) Fără pacienți.

Melinescu. (A parte.) Mi-ar plăcé să o vėd pe principesa Montefiascone asistănd la scena acēsta familiară.

Ana. (Vine degrabă.) Dómnă!... O visită!

Tofi. (Se scólă.) Visită!

Ana. Domnul și dómna Razian.

Dna Melinescu. Dēnșii?

Melinescu. Așă de iute?

Emelina. (A parte.) Ce fericire!

Dna Melinescu. (Cătră Ana.) Lasa-i să intre! (Ana ese; i dă Sofiei cărticica 'ndērēt.) Du-te degrabă! (Sofia ese 'n drépta)

Melinescu. Dă-mi iute jacheta! (Se 'mbracă cu grabă mare.)

Dna Melinescu. (Cătră Emelina.) Pune-te iute la pian, lasă-ți capul inapoi și cāntă o ruladă... (vede corfa.) Vai dómne, corfa!... (O ia; fugе cu ea peste

scenă, caută loc unde să o ascundă, in fine o pune sub mēsă și trage față de mēsă mai la vale. Emelina cāntă rulade, dl și dna Razian intră prin mijloc.)

Scena XII.

Cei de mai nainte, dl și dna Razian. Dna Razian in toaletă mare, dl Razian in frac negru, cravată albă și mănūși albe.

Dna Razian. Dnă Melinescu!

Razian. Dle doctor!

Dna Melinescu. (Cătră dna Razian.) Ce surprindere plăcută! Așă dară v'a-ți decis să luați locuința?

Razian. (Cam perplecs.) Nu pentru aceea am vinit. (A parte.) O Dómne asă-s de emoționat!

Melinescu. (Lui Razian.) Póte vi s'a făcut mai reu?

Dna Razian. Nu pentru aceea am vinit...

Dl și dna Melinescu. (Cu mirare prefăcută.) Nu pentru aceea?

Emelina. (A parte.) Ea e in gală, el in frac și mănūși... de sigur c'au vinit la pețit! (Toți se aședă; Emelina remăne la pian.)

Razian. (Fôrte mișcat.) Avem dle... (Se 'ndrēptă.) A... a... pre stimabilă dnă și pre stimate dle dr. a ve face o împărtășire, care va fi fôrte... (Cătră soția sa.) Đi tu, că nu mai șciu.

Dna Razian. O împărtășire confidențială...

Emelina. Mamă, eu es; me aștēptă profesorul de desemn...

Dna Melinescu. Mergi Emelino. (Emelina face un compliment; ese.)

Melinescu. (A parte.) Ce cu minte e copila! (Tare.) Așă dară acum sūntem numai noi de noi.

Dna Razian. (Incet lui Razian.) Prinde o țir de curagiu!

Razian. (Incet.) Vai de mine, că nu pot; đeu nu pot... Ș-apoi tot inședar, că ei nu s'or invoi.

Dna Melinescu. Ve ascultăm cu plăcere.

Razian. (Fôrte mișcat.) Stimabile dle... pre stimată dómnă... eu sūnt tată și soția mea... mamă.

Dna Razian. (I trage cu ochiul să fie precaut.)

Razian. (Se reculege.) Noi avem un fiu, pe care, pe care. (Incet cătră soția sa.) Să-i spun și numele?!

Dna Razian. (Incet.) Spune ce-i spune, numai veđi de gată!

Razian. (Tare.) Pe care-l chiamă Cornelia.

Melinescu. Da, il cunóșcem.

Dna Melinescu. Un tinēr fôrte amabil!

Razian. (Prindēnd curagiu.) El este avocat, și nu póte. nu-l lasă inima să privescă numai așă la fīca dvóstre. (Indreptāndu-se.) Stimat dvóstre, fără ca să se gāndescă la o legătură mai strīnsă, care ar fi tot odată fôrte onorifică pentru dēnsul... adeca și pentru el, și mai cu semă pentru noi... va să đică decă... ar putē intră in familia dvóstre... o familie... care e stimată de tótă lumea...

Dna Melinescu. (Cu o uimire prefăcută.) Cum ați đis?

Melinescu. (Asemene.) Se póte?

Razian. (Incet cătră soția sa.) Vēđut-ai... ne-am blamat... acum ne putem da!

Melinescu. Trebuie să mărturisesc intr'adevēr, că propunerea acēsta atāt de neașteptată... m'a surprins puțin.

Dna Melinescu. O căsătorie e lucru serios... ve rugă deci să ne dați un termin de precugetare... ca să putem...

Dna Razian. Se 'nțelege... asta este un lucru fôrte natural!

Melinescu. Peste câteva đile ve vom putē da respunsul cerut. (Toți se scólă.)

Razian. (A parte.) Ce? Nu ne-a dat corfă? (Tare.) O pre stimate dle dr.! Stimabilă dómnă! O...

Dna Melinescu. (Incet lui Melinescu.) Ce mai ȳci la principiul meu: »să 'mbeți lumea cu apă rece?«
Melinescu. Am capitulat! (Tare cătră soția sa.)
 Constantă dragă . . . demăndă camerierei, ca să-i spună servitorului să prinđă vizitiul cail la calésă . . . ađi voi prăndi la principesa.

Di și dna Razian. (Uimiți.) La principesa!

Melinescu. (Iși frécă mările.) Numai pentru ochii lumii!

(Cortina cade.)

(*Finele actului I.*)

Virgil Oniț.

Despre colórea imbrăcăminte.

Alegerea colórei la imbrăcăminte este de fórte mare importanță, fie aceea imbrăcăminte de casă, ori de gală. Bărbatul de cultură se va feri a purtă o imbrăcăminte de colóre bătătóre la ochi. Pentru bărbați cea mai cuviinciosă colóre este cea nęgră închisă, de óră-ce acesta cu deosebire feței tinere i ridică fórte frumseța și o face plăcută; cu deosebire femeile să se ferescă a purtă imbrăcăminte de colóre bătătóre la ochi, prin ce ar voi să apară vędute, de óră-ce tóte acele colori prin cari se atrage atențiunea toturor, sânt inconveniabile. La alegerea colórei — cu deosebire femeile — trebuie să fie cu bágare de sémă și la etate. Acesta cu atât mai vęrtos, pentru-că o colóre care convine unei dame tinere, pe o femeie mai de etate ar puté să o facă de ris și viceversă.

Femeia care-i trecută de 40 de ani să se ferescă a portă o imbrăcăminte de colóre roșie, vęnėtă deschisă, ori verde deschisă, de óră-ce aceste colori convin numai damelor mai tinere. Danelor tinere nu li se cuvine să pórte vestminte de colóre violetă închisă ori gálbeie, de óră-ce aceste convin numai femeilor mai de etate.

Colórea rosă este numai pentru tinere. Frumseța se ridică fórte prin o imbrăcăminte de colóre închisă. Imbrăcăminte albă pot purtă și femeile mai de etate, numai să fie pregătite din stofă grea, pentru-că stofele mai ușóre, precum sânt: mullul, foulardul, tartalanul, gaze ș. a. sânt proprietatea nedisputaveră a damelor tinere. Observez aici și aceea, că femeile cari-s trecute de 40 de ani, nu se cade, ca să pórte imbrăcăminte de colóre albă, decăt numai acasă in órele dimineții. Când femeia a ajuns etatea de 50 de ani, ar fi necuviincios să intrebuințeze unele frisure bătătóre la ochi intru ordinarea pęrului, séu ceva decorațiuni cari convin numai unei fete tinere. Unei femei astfel inaintată in etate se cuvine să intrebuințeze pe acasă o cępsă frumósă albă de dantele simple, care-i va sta fórte bine.

Mamele să se ferescă a se imbrăcă intr'o formă cu ficele lor, pentru-că prin acesta se póte întemplă că séu ele vor imbrăcă o imbrăcăminte ce nu le compete, séu pe fetele lor le vor induplecă a se presintă intr'o toaletă nepotrivită etății lor, și érăș prin acesta ar arătă că voesc să fie mai tinere decăt cum sânt intr'adevăr.

Cas excepțional, când mama se póte imbrăcă intr'o formă cu lata-sa este atunci, când diferința intre etatea mamei și a fetei nu-i mare, ci d. es. 16—17 ani. E de insemnat, că și in acest cas decorațiunea pe imbrăcăminte a mamei difereșce — de cătră a fetei — după etate.

Surorile încă, decă sânt mai multe nu se cuvine să se imbrace cu totul intr'o formă, dar să se imbrace așa ca colorile vestmintelor lor să consune. Asemene

și mama să se ingrigescă ca colórea imbrăcămintelor ei să consune cu colórea imbrăcăminteii fetelor.

Nimic nu póte face impresiune mai neplăcută asupra unui bărbat de cultură, căruia i este desvoltat gustul estetic, decăt aceea, că pe imbrăcăminte a unei femei vede represintate tóte colorile curcubeului. Deci o femeie, care voeșce a se imbrăcă cu gust, nici odată nu va purtă imbrăcăminte de colóre lila in-frumșetată cu vęnėt, verde și roșie, séu vęnėtă și verde. Acesta are valóre nu numai pentru vestminte, ci și pentru părțile întregitóre ale acestora, precum sânt: pălăria, mănșile, mantilul, umbrela ș. a.

Cu privire la decorațiuni încă trebuie să fim cu mare bágare de sémă, ca și colorile acestora să consune pentru-că decă nu consună și aceste tocmai așa vatēmă vederea, precum vatēmă tonurile false auđul.

La alegerea materiei regula generală este, că tóte materiile grele, precum sânt catifeua, anticue, moire, atlasul ș. a. sânt a se purtă numai de cătră femeile măritate. Escepțiune este numai la imbrăcăminte de mirésă. Materiile ușóre sânt proprietatea tineretei.

In bal și femeile măritate se pot presintă in imbrăcăminte mai ușoră, dar numai până la etatea de 20—35 ani.

Imbrăcăminte a femeilor — toaleta — constă: 1. din imbrăcăminte de dimineță séu deshabilé, care se intrebuințează in órele dimineții, 2. imbrăcăminte simplă de casă, care se póte intrebuința și pe afară când e timp plouácios, 3. vestminte de eșit in public pe stradă la preumblări, cu aceste vestminte putem face visite și putem primi visite, 4. imbrăcăminte de gală, cu care ne presintăm la banchete, in teatre și concerte, la baluri și la serate.

Pentru imbrăcăminte de casă fiindcă aceste se intrebuințează mai mult — e bine să alegem materie tare și de colóre închisă.

Dantele, decorațiuni scumpe și materii grele intrebuințăm numai séra și la toalete mari.

Pe strade, la excursiuni și in călătorie aceste sânt de incungiurat. O parte insemnată — ca parte întregitóre a imbrăcăminteii — este și năframa de busunar. Ar fi necuviincios decă acesta ar lipsi din busunarul unui om de cultură. Colórea acesteia cea mai cuviinciosă este cea albă. In urmă insemn, că ori și cât de pompósă să fie imbrăcăminte noastră, nu se cuvine să ne ținem măreț cu ea; séu pe alții cari ar purtă imbrăcăminte mai simplă decăt a noastră să-i desprețuim.

Florian Danciu.

Poesii populare.

De prin giurul Lugoșului.

I.

Fie nóptea cât de mare,
 Noue un cés ni se pare!

II.

Mândruliță dela tei,
 Ai mănecat doi frați ai mei;
 Eță că cu mine-s trei,
 Când oi muri și tu să pei!

III.

M'a făcut maica băiat,
 Să scot fetele din iad;
 Nu șciu scótele-oi ori ha,
 Ori mai tare le-oi bágă!

Culese de

I. Popovici.

Cronică vienesă.

(Merlin, operă în 3 acte de Carl Goldmark. Debutul dşorei Bărsescu în Preciosa. Tua)

După o pauză de 11 ani dela ivirea operei »Die Königin von Saba« al cărei text îl scrisese Mosenthal, se prezintă componistul Carol Goldmark în sera de 19 I. tr. erăş cu o novitate. Acesta e »Merlin« operă în trei acte, textul e compus de Siegfried Lipiner şi luat din legende britice vechi.

Fermecătorul Merlin e una dintre figurile cele mai interesante în legende britice şi după cum se pare s'a născut din contopirea mitică a două deosebite persoane. Una este atotvedătorul Merddin, care în decursul domniei regelui Artus luptă contra Saşilor şi după lupta dela pădurea Celidon se refugiază într'ensă. Cealaltă persoană, care după cum spune legenda, a trăit cu o sută de ani mai înainte, e copilul Merlin, care fu adus regelui Vortigern, ca aşă pe pământul ce o să fie stropit cu sângele seu să potă odată termina castelul ce i se supuse de mai multe ori.

Textul lui Lipiner ne prezintă pe Merlin ca pe bardul cel consacrat ăilor, care în momentul cel mai grav, când regele Artus deja mai perduse lupta cu Saşii, din cauza trădării lui Bedvyr, conjură pe demonul infernului care i este supus, ca să invelască pe Saşii ce se apropiau în negură desă, să-i atragă cu flacări înşelătoare şi să-i nimicescă. Demonul furios ascultă de Merlin, inse i planisează nimicirea. Pentru de a ajunge acest scop, chiamă pe dina Morgana, acesta i spuse că ochiul cel atotvedător alui Merlin, precum şi puterea cea fermecătoare a aceluia, vor dispăre îndată ce se va deşteptă în densus amorul cătră o muiere. Demonul, pentru ca să aducă minţile lui Merlin în rătăcire, atrage acolo pe Viviana, pe vânătorésa cea frumoasă şi audace şi care arde de dor de a vedé pe Merlin. Acesta presimţind nefericirea, alungă pe frumoşa fată şi nu voeşce să şcie nimica de iubirea ei. Densus apucă harpa, şi pune mâna pe strune pentru d'a fini cântul de invingere, inse vai! strunele au amuţit, farmecul iubirei a cuprins deja infernul lui Merlin, puterea sa sfântă dispăre.

În actul al II-le vedem că ochiul cel profetic al lui Merlin aşă s'a întunecat de tare, încât el nu mai poté recunoşce tradarea lui Modred, a nepotului regeşc. Viviana rătăcind vine în grădina lui Merlin şi indemnă de demon ia vëlul cel fermecat din templul aceluia. În acel moment o zare roşie acopere orizontul, templul se deschide şi o mulţime de zine şi nimfe apar pe scenă, ângeri sboră şi din fund vine o trăsură verdie trasă de şese peşci. Dintrenea se coboră nimfe şi tôte încep a jucă. Viviana stă ca fermecată. Într'aceea se apropie Merlin, nimfele dispăr, densus se apropie de Viviana şi după o luptă scurtă i spune că o iubeşce. Ambii amoresi se aşedă pe o bancă lângă templu şi în amurgitul serei uită tötă lumea. Âncă odată se deşteptă Merlin când primeşce şcirea despre tradarea lui Modred şi acuma totul e perdut. Densus voeşce să fugă, ca să scape de Viviana, acesta inse aruncă vëlul cel magic pe capul amantului. Un tunet se aude, scena se schimbă într'un ţinut stâncos pustiu. Pe o stâncă vedem pe Merlin în catene roşie ca focul. Demonul hohoteşce pe o stâncă vis-à-vis sarcastic. Viviana vedând că ce rezultat a avut fapta ei, stă ca înlemnită, risul demonului o face atentă şi cu un strigat sfâşietor cade la pământ.

În actul final vedem pe Viviana desperată şedând pe o stâncă în ţinutul stâncos din actul mai de sus. Cum stă aşă visând, i apare Morgana şi i vesteşce, că o iubire, care e mai tare decât mörtea i va aduce lui Merlin mântuire eternă. Nu mult după aceea i se vesteşce lui Merlin, că Artus e atacat de cătră Modred ce s'a aliat cu Saşii şi că e aproape d'a perde lupta. Din tôte părţile e Merlin conjurat ca să aducă scăpare. Densus voeşce să-şi rupă lanţurile pe cari inse nu le poté. Cuprins de desperare işi dă sufletul demonului, cu condiţiunea, ca în acel moment să şi fie liber. Fie! dice demonul, şi lanţurile lui Merlin cad în bucăţi. Scena erăş se schimbă şi ne prezintă grădina de rose alui Merlin, îl vedem cum işi ia adio dela Viviana şi cum plecă la luptă. Densus mântueşce pe regele seu, câştigă invingerea, inse e vulnerat de mörte. Când il aduc murind la templul seu, se aruncă Viviana peste el şi de öră-ce demonul işi cere partea sa. Viviana se sinucide, ca aşă prin iubirea mai tare decât mörtea să-i câştige mântuire. »O Heldenkraft! die uns entfliegt! O Schönheit, die im Stabe liegt;« cântă regele Artus şi corul. Perdăua cade.

Deja din această schiţă a acţiunii se poté recunoşce, că textul la Merlin e lucrat în stilul lui Wagner şi asta nu e de mirat, căci Lipiner este unul dintre cei mai entusiastici adepţi de a lui Wagner.

Eroul piesei e un fel de Parsifal, căruia iubirea i e străină. Începutul şi finea iubirei între Merlin şi Viviana este o imitaţiune a procesului exotic dintre Tristian şi Isolde. Şi versurile în Marlin arată örecare consângenitate cu cele din poemele lui Wagner. Förte potrivit a compus autorul scena, unde harpa lui Merlin amuţeşce deodată, după ce inima lui iubeşce pe Viviana. Acţiunea în Merlin e mişcătoare şi förte atrăgătoare. În ceea ce priveşce tehnica dramatică, ar fi fost de pretins ca actul prim să fie mai scurt.

Partitura operei nu arată o lucrare aşă strictă şi precisă ca ceea dela »Die Königin von Saba,« este inse totuş opul interesant şi une-ori de tot frumos şi răpitor al unui componist de tot talentat. În general se poté dice, că partea cea mai mare a partiilor compuse în această piesă i-au reuşit pe deplin. Cântecurile sânt caracterisate prin simţeminte şi frumşeţe musicală. Esemplele prin efect mişcător, orchestra e tratat în mod splendid. Dăcă luăm în considerare singuraticile partii, aşă aflăm în ouvertură la operă, prin transpunerea demono-motivului şi a temei principale, din duetul de iubire — triumful iubirei peste puterea demonului într'un mod förte atrăgător. Förte frumos resună în actul prim cântul lui Merlin acompaniat de harpă. Compunerea negurei şi a flăcărilor aminteşce la Weber şi Mendelsohn. La intrarea invingătorilor resună un marş frumos în C, în care se aud fanfare förte originale de trompete. Tot aici vine un cor frumos de voci mestecate, în care intonează marşul de mai sus. Un resunet caracteristic de buciurn de după scenă anunţă apariţa Vivianei care cu cântecul ei vânătoresc în A păşeşce pe scenă. Förte frumos e Arioso Vivianei: »Sahst mich nicht?« şi cu un cântec frumos în Ges, din care se naşce un Ensemble bine sunător, salută regele Artus pe frumoşa vânătorésă. În actul al II-le auzim pe regele Artus şi soţii sei luându-şi adio cu un cântec förte melodios mişcător.

Musica baletului se caracterisează prin arii line şi melodice. Între pasagele din duetul iubirei sânt cu deosebire de amintit pasagiul în Des dur »Hab ich dir Herbes gesagt?« şi cel în C dur »Das ist der Sehnsucht stille Stunde.« Actul al III-le incepe cu cântecul cel mişcător al Vivianei şi se continuă cu cel frumos şi melodic al Morganei. Förte frumos re-

sună corul fetelor aranjat pentru șese voci in D dur, apoi cântecul Vivianei acompaniat de violine »Blüht auf, ihr Felsen,« precum și Arioso in F »Kommt herab ihr Engelsschaaren.« Forte scurt e marșul funebru in F moll. După corul scurt final mai resonă încă odată tema iubirei din actul al doile. In partitură se află ici și colo unele reminiscenții la Tristian, Lohengrin și Parsifal.

Succesul fu mare. Componistul și cântăreții fure chemați după fiecare act de mai multe ori și aplaudați de cătră publicul cel numeros, între care se aflau directori și editori din jumătate Europa.

Directorul Jahn merită totă lauda, căci nu numai a inscenat și dirijiat asta operă grea, ci a și făcut totul de s'a putut represintă așa iute.

Dl Winkelmann ca Merlin jică și cântă partia sa cu energie artistică și cu o însuflețire, pentru care merită totă lauda.

Dna Materna își puse totă puterea ca Viviane și făcù efect mare. Dl Reichenberg ca demon oferi o mască caracteristică. Forte bine sună dl Sommer ca Artus și dna Caulich ca Morgana. Dșora Abel ca Ginevra fu o aparință adevărat elegantă și maiestetică.

Inscenarea fu splendidă, cu deosebire fântănele cele săritore luminate electric in actul prim făcură efect mare. Costumele de Gaul sânt pe cât de pompoze, pe atât de istorice lucrate. Pictorul Burghard oferi decorațiuni brilante.

***

Cine nu cunoșce musica cea melodiösă alui Weber? Cine nu a vădüt »Preciosa,« acea piesă romantică, pe care componistul a făcut-o nemuritoare prin ariile și corurile cele armonioșe? Ce e drept și piesa conține unele scene frumoșe, inse totuș ceea ce dă acțiunei un nimb plăcut și încântător e musica cea dulce și încântătoare. Insaș ouvertura ne frapază. Abia au amuțit ultimele accente ale acesteia și un cor caracteristic țigănesc sună bine la urechie. Aparința Precioșei e salutată de un cor frumos, cum numai Weber a șciut compune și in decurs ce Preciosa recităză melodrama ei cea tristă melancolică, e acompaniată de accente line, cu simțământ și pline de espresiuni de jale și durere. Corul țigănesc la începutul actului al doile ne captivéză, asemene și cântecul Precioșei la lună și până la fine, atât musica baletului, cât și corurile cele frumoșe fac o impresiune bună.

De patru ani aprópe nu s'a dat acésta piesă aici, acuma cu dēnsa s'a făcut începutul ciclului Weber. Actorii dela Burg s'au unit cu cei dela operă și asă represințațiunea avù un succes frumos. Dșora Bărsescu jucă rolul Precioșei. Opera eră plină și tot publicul așteptă cu nerăbdare să vedă pe juna artistă in acest rol nou, mai curios inse că ore cântă-va cântecul in actul al doile séu nu. Dșora Bărsescu jucă și cântă peste așteptare și stórse o mulțime de aplause după fiecare act și scenă. Amabilei artiste i stătea costumul cel fantastic spaniol, inse cu mult colorit românesc, minunat, asă indată și aparința cea simpatică plăcù forte. Melodrama o recită forte frumos, vocea ei acompaniată de orchestru lin resonă in spațiosul edificiu ca insaș musica. Un vifor de aplause izbucni in sală după ce artista, durere, dșora Bărsescu nu apărù, căci conform dispușețiunilor dela Burg, actorilor nu le este ertat ca fiind aplaudați să esă pe scenă. Actul al doile începù — corul țigănesc amuțise — dșora Bărsescu ce acuma purtă un costum mai curat românesc, cusut cu fire și flori și pe cap o învățitoare albă, începù a cântă cântecul »Einsam steh ich« etc., la început incet, apoi coborându-se depe stânci tot mai tare, până ce ajunse pe scenă. Artistă cântă forte frumos și cu espresiune patru strofe

și la fine fu aplaudată sgomotos. Intr'adevăr dșora Bărsescu ne-a pus in uimire cu cântul ei și a dat erăș o probă nouă de talentul ei genial. In actul al treile jucă cu măestrie scena cu haiducul țiganilor, mai ales momentul unde voeșce să scape de el și unde i ia pușca și-l amenință cu mórtea, i reușise excelent. In actul al IV-le recită erăș forte frumos meledrama și până in fine își interpretă rolul cu simțământ și siguritate. Forte bine fu și domnul Devrient ca Alfonso, dșora Negro ca Viarda și dl Gabilon ca castelanul Pepo. Dșora Bărsescu a serbat cu rolul Precioșei erăș un triumf. Publicul vienes i-a arătat simpatia ca totdeuna prin aplause frenetice și ore cine să nu aplauzeze la recitarea cea frumoșă, la declamarea cea chiară și sonoră și la cântul cel plăcut și corect?

Încă câțiva ani și dșora Bărsescu va fi o artistă mare, o artistă ce se va bucură de renume european, și ceea ce o va ridică, va fi organul ei cel frumos și sonor ce une-ori e adevărată musică! Vocea ei se pōte asemenă cu ceea a marei tragediane Wolter și asta singură, cred, e destul!

***

Simpatice și geniala artistă Teresina Tua s'a produs aici erăș in doue concerte. Dșora Tua fermecă aprópe publicul cu cântul ei cel plin de măestrie. Dēnsa e cea mai eminentă violinistă de presinte, o artistă la care aflăm tote intrunite și tehnică in joc și aparință simpatică. Un suris amicabile in decursul cântului i șede forte bine și cu adevărată măestrie și siguritate trage cu arcul pe instrument. Dra Tua eșcută concertul de Mendelsohn brilliant și după aplausele cele sgomotóșe trebui să-l repeteze. Sensațiune formală produse cu eșcutarea unui joc de Sarazate, aici artista își desvoltă totă tehnica și măestria. Fugile și trillerile erau curate și eră de mirat că cu ce iuțime purtă frumoșă artistă arcul. Forte frumos cântă și o mazurcă de Chopin, o legendă de Veniavsky și o rapsodie de Ioachim, ultima piesă trebui să o repeteze, de óră-ce publicul aplaudă și strigă bravo cu entusiasm. Și simpatice artistă i surise și strinse instrumentul de bərbie și începù erăș a trage cu arcul, a cântă și a fermecă.

Valeriu Russu.

Din viața de București.

(Repertoriul operei. Teatrul Național. Somn bun dle Pantalon. Chirița in Iași și Millo. Finul. Alegerea mitropolitului primat.)

Se pare că opera e pe sfērșitul repertoriului, și nu e de mirare, căci cu aceiași cântăreți repertoriul nu pōte fi fără sfērșit. Afară de »Favorita,« care s'a dat sâmbătă (22 nov.) și s'a repetat luni, celelalte doue seri ale săptămânei au fost ocupate de »Rigoletto« și »Traviatta.« De altmintrelea interpretarea »Favoritei« a fost mulțamitoare și ar fi fost cu totul mulțamitoare, decă rolul regelui Altons s'ar fi jucat de altul, decăt de baritonul Verdini, care a fost departe d'a ne deslășurá totă melancolia plină de farmec ce domină in arie și 'n duetul din actul II.

Și »Favorita« e una dintre cele mai cu drept cuvânt laudate opere ale măestrului Donizetti, care scrisese »Ángerul Nisidei,« pentru teatrul Renașcerii din Paris. Dar inchiderea acestui teatru i întârziă represintarea, și acesteia întârziări i datorim un capo d'operă, căci musicantul, adaugând încă un act la cele trei ale partițiunii sale, dădù nașcere »Favoritei,« care vedù lumina rampei pe scena operei din Paris, la 2 decembre, 1840.

Religie și amor: ecă ce prileșce acțiunea acesteia.

piese, care nu se putea petrece decât în pré catolica țără a Spaniei.

Fernand, novice la mănăstirea St. Iacob de Compostela, inamorându-se de frumoasa Leonora de Gusman, favorita regelui Alfons XI al Castiliei, asvirle rasa și ia spada pentru ca izbândile rezboinice să-l ridice până la iubita sa, a cărei pozițiune i e necunoscută, dar pe care impregiurările-l fac s'o presupună forțe sus pusă pe scara treptelor rangurilor sociale.

Victoria dela Tarifa repurtată în 1340 asupra Maurilor și datorită, după cum ne mărturisește regele, brațului puternic al lui Fernand, atrage acestuia favorile regale. Fernand inse nu cere decât mâna Leonorei. Alfons, care descoperise iubirea Leonorei pentru Fernand și pentru a'nlatură d'asupra capului seu anatema Romei, ce se ridică amenințătoare asupra-i — căci Alfons voia să se despartă de soția sa și să'nalțe la tron pe Leonora — se'nvoește la acesta căsătorie, șoptind amantei sale: »M'ai înșelat ca o curtesană; eu imi resbun ca un rege.«

Dar favorita tremură de fericirea ei nesigură decât Fernand, aflându-i pozițiunea, i va mai păstră iubirea sa, și datore să-i destăinuască totul înainte de ora solemnă, însărcinează cu acesta pe confidenta ei Ines. Un intrigant inse, ca cei de cari se află în toate dramele, pune la oprelă pe Ines, și Fernand, care n'a putut afla nimic, vine fericit să ofere mâna-i Leonorei. După căsătorie, Fernand în culmea fericirii, află dela curteni, cari i întorc spatele cu dispreț, cine eră alésa inimii lui; demnitatea-i personală se revoltă, aruncă indignat în fața regelui însemnele de narchis, și spada slărîmînd-o bucați, cu care fusese lăruit, și se'nțorce sdroid de furtună la mănăstirea St. Iacob, limanul liniștit, pe care-l părăsise.

Er Leonora, inecându-și trecutu-i de durere în rușine, ascundându-și ființa sub haina peregrinului, trăbate drumurile pe urmele lui Fernand și sfârșită le oboselă, sosește la mănăstire tocmai în momentul când el pronunță jurământul cătră dumnezeire. Slujba tunderii mântuită, el apare și zărînd un frate lungit pe treptele crucii, s'apropie a-i da ajutor: eră Leonora. După prima primire de indignare, tot amorul lui se deșteptă la graiul rugător al iubitei sale, care i imploră ertarea, și nebun d'amor: »să fugim!« i strigă el, tărînd-o cu densusul. Dar viața Leonorei e sfârșită: iertată, iubită de Fernand, ea își dă fericită sufletul în brațele lui.

***

Musica e la'nălțimea acestor situații mișcătoare ale libretului: pasiune, farmec, eroism, patetic, găsim tot în acest capod'operă care fusese primit cu destulă răcelă la început și abiă a putut găsi un editor care să primescă a o publică. Actul IV, cu deosebire e plin de o espresie dramatică adâncă. Cavatina »Ănger de iubire.« pe care Fernand o cântă revinînd un moment, înainte d'a abjură pentru totdeuna la deșertăciunile lumești, asupra trecutului seu svânturat, a fost pré bine ăisă de dl Pizzorni, vocii căruia i convin de minune asemenea bucați gingașe.

Dra Leonardi ne-a dat o Leonoră destul de plăcută și dra Odesian, în rolul Inesei, a obținut aplause unanime. I atragem atenția inse, că în operă trebuie să uite opereta; mișcarea capului, legănarea corpului întreg, urmând tactul musical cu negrigia unui vesel motiv de vals din »Boccacio« seu din »Studentul cerșetor,« nu convin de loc dramei lirice.

***

Teatrul numit în direderere »național« pare hotărît a se întorce la operetă. Marti, pe lângă »Chirița în Iași« ne-a servit »Somn bun dle Pantalon,« o plă-

cută operetă de Lokroy și Morvan, musica de Grisar, tradusă oribil, în stilul cel mai detestabil, de dl Th. Aslan. Ciudată țără ca a noastră, în care cel d'inteiu vinut se pôte amestecă unde nu-i ferbe ăla, găsînd bucătari destul de . . . . . îngăduitori pentru a le luă amestecul în nume de bine.

Libretul ne infătoșeză următoarele tipuri obicnuite genului: Un doctor absorbit în combinațiuni chimice, o soție galcevitore și romanțiosă, o pupilă amoretată, o subretă asemenea, un amant inflăcărât și tatăl acestuia. Amorezul se introduce într'un coș imens, trimis ca dar fetei din casă. Dna descopere în el un Fêt-frumos pe care-l crede amoretat nebun de ea. Colombina (fata din casă) ajutată de dr. asvêrlă coșul în canal (scena se petrece în Venetia) pentru ca signora să nu dea peste el, și ve'nchipuți gróza lor aflând în urmă, că în intru eră un om. Lelio, care avusese grige să se'nlocuască în coș cu tóte farfuriile și castrónele din sufrageria doctorului, cu toți clasicii gregi și romani ai acestuia, se ivește tot căutându-si un loc de ascundătoare, și după primele terori ale criminalilor, cari il iau drept un om al poliției, aflându-se că e fiul dlui Pantalon, cuscrul așteptat să sosescă dintr'un moment într'altul, drul dă, drept aldămașul bucuriei, câte un păhărel de »lacrima Christi,« în locul căruia Colombina servește din greșelă un somnifer violent. Lelio cade fără cunoșcință, și spăimântați c'au comis o nouă crimă, cei doi complici ascund degrabă cadavrul victimei în saltarul canapelei, căci se auđia bătînd în ușe. Eră dl Pantalon tatăl, care, în fața nedumeririi celor ai casei, se mulțamește să petrecă nóptea pe canapeua fatală. Aici urméză o defilare hazlie de tot. Fiecare membru al casei vine cu sfesnicul în mână să-și ia bună sêra dela dl Pantalon, urându-i somn bun. Gróza doctorului e la culme. În sfêrșit Pantalon, ramas singur, adorme; dar se deșteptă îndată la sgomotul ce doctorul și Colombina il pricinuesc cercând să scóță cadavrul din canapea, spre a-l trimite după cel din coș. Nedescoperind nimic în intunerecul casei, se crede jucăria unui vis și Pantalon se lungește din nou pe canapea, dar peste fiul seu, care trezît din amefelă, eșise din cuthia în care a fost ghemuit. Se scot țipete, toți ai casei alergă cu luminările în mână, și Pantalon recunoscându-și feciorul, pupila pe amantul ei, dómna pe Fêt-frumosul dnia-ei, doctorul și Colombina pe victima lor, bucuria e generală.

Musica plăcută, spirituală ca libretul, e cu multă ingrigire lucrată și chiar are părți destul de dificile de cari artiștii noștri s'au resimțit óre-cum. Dna Ionașcu (Colombina,) atât de aplaudată când a debutat acum doi ani în »Boccacio,« a fost slabă de tot, deși a jucat cu multă vioiciune. Notele de sus le-a perdut cu desevêrșire și nu le mai pôte luă decât într'un falset, care abiă se pôte auđi. Dna Dănescu (nevêsta doctorului,) asemenea bine ca joc, a fost tot așa de slabă în canto. Dl Hasnaș (Lelio,) are o voce pré gingașe, pré simpatică, dar mică și cu deosebire slabă în registrul de jos. Dna Odesian (pupila,) cu accentele-i stridente, a fost totuș o plăcută Isabelă. În fine Mateescu (Pantalon,) și Catopol (doctorul,) étă cei ce au ajutat mai mult la succesul serii.

***

»Chirița în Iași,« cunoscuta comedie a dlui V. Alecsandri, care a deschis spectacolul, ne-a făcut să ne'nțorcem gândurile cu aprópe o jumătate de vec în urmă și să întrevvedem câteva momente acea epocă atât de depărtată dintr'un timp atât de aprópe, despre care tot dl Alecsandri ne-a făcut un tablou destul de viguros în a sa »Introducere la scrierile lui Constantin Negruzzi;« acea viață alcătuită din niște așa de izbi-

tóre contraste, atât de bine zugrăvite în tablourile și schițele lui W. de Kotzebue (Bilder und Skizzen aus der Moldau,) cari sânt cea mai credincioasă iconă a societății timpului. Și tot gândindu-me câtă uriașă deosebire s'a stabilit într'un timp așa de scurt, între vr' murile d'atunci și d'ilele de astăzi, n'am încetat d'a face haz de troienirea butcei cucónei Chirița la bariera Iașilor, de nisuițele acesteia d'a-și mărită fetele în ecpaeoa privilegiată și de gătelile ei à la Chirița; de nedespărțitele Aristița și Calipsița, fetele nenecăi, de Gulița și de »minaveta« lui; într'un cuvânt de tóte tipurile originale ce ni se infătoșeză în comedia bardului dela Mircești.

Millo, deși cu încă 36 de ani în spinare, a jucat rolul Chiriței tot așa de bine, cum autorul piesei ne póte asigura că l'a jucat pe scena Teatrului Național în Iași în 1850, când s'a represintat pentru prima-óră. Pentru acest bătrân, doborât sub greutatea a 73 de ani, slăbit de tot, abia putându-se mișcă, focul rampei e o pilă galvanică: Obosela dispore, puterile revin, membrele slăbite regăsesc tótă vioiciunea tineretii, vocea se rensufletește schinteind de verva improvizării, și însufletirea acesta se comunică întregiei săli care obosește ridând și aplaudând.

Ceialalți, între cari deosebim pe Catapol (Gulița) și pe Petrescu (Serdarul Cuculeț) au fost pe deplin mulțămitori.

***

Joi, opereta s'a repetat precedată de frumoșa comedie »Finul,« a lui Aleksandru Dumas fiul, despre care vom vorbi cu alt prilej, spațiul nepermițându-ne a ne ocupa aici.

***

După comedie, lucrurile seriose: Pe când femeia rătăcită (Traviatta) muriă la operă, episcopul Dunării-de-jos Iosif și arhidiaconul traducător al »Jidovului rătăcitor,« se alegea mitropolit al Ungro-Vlahiei, Exarh al plajurilor și primat al României.

Așa-i că e ciudată acesta potrivire?

Dar ceea ce e și mai surprinzător, e că »Jidovul rătăcitor,« marele succes a lui Eugene Sue, care tradus de arhidiaconul Iosif s'a tipărit la 1857, în editura »brăriei George Ioanid, e judecat la olaltă cu romanele-i celebre, »Matilda și Misterele Parisului,« astfel: »opere deplorabile în cari autorul s-a pus marele seu talent de narator și de pictor în serviciul celor mai rele pasiuni. Printr'ensele el exploatează scandalul și speculează asupra nenorocitei curiosități pe care publicul o are totdeauna pentru ceea ce e straniu, oribil, improbabil. El își face o plăcere să creeze tipuri injosite: face proces societății, insultă religia (!) reabilitează vițiul (!!) și sémână doctrine antisociale (!!!). Acest pretins reformator n'a reformat nimic, dar a turburat multe imaginațiuni, poetisând reul și resfirând noroiul prin picturi realiste.«

Și sciti cine însierază astfel frumosul roman al lui Eugene Sue? Ensuș Alfred Bougeault, scriitor clerical, a cărui operă »Précis historique et chronologique dela litterature française,« din care estragem rândurile de mai sus, e aprobată de Monseniorul arhiepiscop al Parisului.

Negreșit că în fața acestei citațiuni mulți vor regretă, că blândul mitropolit al Moldovei, Iosif Nănescu, care în fanatismu-i religios a mers pân' a infieră ultima voință a unui om, liber cugetător, și căruia i s'ar fi cuvint de drept scaunul mitropolitan din București, n'a avut la 21 noiembrie, când senatul și camera s'au intrunit la olaltă să aleggă pe capul bisericii, decât de ce voturi, din cele 257 ale adunării.

A. C. Șor.

Cancelist de piață în Italia.

- Veți ilustrațiunea depe pagina 573. -

Invetăméntul nu se află încă aventat nici în Italia la gradul acela, ca tinereimea să scia scrie și ceti în tóte satele. Din cauza acesta poporul se servese în trebuințele sale de așa numiți cancelisti publici.

Aceștia au un fel de cancelarie ambulată, ce o pórta din sat în sat și o aședă în mijlocul pieței séu în ori ce stradă.

Acolo apoi s'adună toți cei ce vreu să scrie ceva și-și spun pásul sufletului lor. Cancelistul primesce plata, scrie, predă scrisórea și clienții se depártéză cu linisce.

Ilustrațiunea din numărul presinte infătoșeză un asemenea moment.

I. H.

Teatru și musică.

Știri teatrale și musicale. Dșóra Agata Bărescu va jucă în curând de câteva ori în teatrul german din Budapesta: tinera artistă a jucat în curând la Viena rolul Ofeliei. — *Di Th. Micher*, escelentul violonist dela București, va da la 9/21 decembre un concert în sala Ateneului de acolo.

Teatrul Național din București în săptămána trecută a jucat tót »Crima celebră.« Pe săptămána acesta s'au anunțiat doue prime represintațiuni, pe marți și pe joi, piesele »Lucreția Borgia« și »Romeo și Julietta;« dar fiind că tocmai în una din acele seri avea să fie și balul de binefacere »Elisabeta,« una din primele represintațiuni s'a amănat pe săptămána viitoare, remănând a se jucă joi »Lucreția Borgia.« Nu scim inse decât s'a și jucat. Într'aceste publicul se duce la Teatrul Bosel, unde debutează o cântăreță de șansonete, principesa Pignatelli. Logele sânt aprópe vëndute; lumea bucureșcenă ține să o vedă. Eță nota caracteristică a săptămanei. Incolo nimica nou la Teatrul Național. Nu s'aude să se fi pus în repetiție vr'o piesă nouă originală.

Artistul Iulian dela Teatrul Național din București este bolnav de timp îndelungat. Societatea bucureșcenă va da o mare represintațiune în beneficiul simpaticului artist. Mai multe dómne din societate au format un comitet pentru organizarea acestei serbări. Di Serghiadi a oferit concursul artiștilor italieni. Represintațiunea va fi splendidă. Cu suma obținută dl Iulian va merge 'n străinătate, pentru căutarea sănătății sale.

Teatrul din Bêrlad. Trupa Vlădicescu la Bêrlad, după cum i se scrie »Românului,« merge înainte. Pare că o îmbunătățire s'a făcut în trupă, prin suirea personalului de 18 persoane. Piesele reușesc mai bine și publicul remâne mai mulțămît. În curând s'a jucat »Doctorul fără voie« de Molière, care s'a publicat și 'n toia noastră; s'au mai jucat »Zorzona Clămpănească« și »Culissele omenirii.« Au escelat dnii Vlădicescu, dna Boerescu, dna Leontescu, dl Nicolau, dl Stănescu. Publicul spriginește trupa destul de bine.

O dramă nouă. Dl Ionescu-Gion, care a tradus romanul »Astra« al reginei României, a făcut din romanul acesta și o dramă Allâm din »Românul,« că dl Ionescu-Gion a fost primit mercuria trecută de cătră regina, căreia i-a cetit scenarul acelei drame. Se crede, că aceea va fi represintată în curând în Teatrul Național.

Societatea Andrei Șaguna din Sibiu va ține astăzi sâmbătă 11 dec. n, ședință publică în memoria repausatului mitropolit Andrei bar. de Șaguna, cu următorul program: 1. »Cântec de jertă,« cor de L. von Beethoven, »Coróna cufundată,« cor de H. Bó-

ckine, executate de corul societății; 2. »Cuvânt ocașional.« rostit de Emilian Popescu cl. curs. III; 3. »Pe pământul Turcului,« poezie de G. Coșbuc, declamată de Ioan Tuculescu cl. curs. II; 4. »El' Rbaa« (cântec arapesc, cor de Eus. Mandyceschi, executat de corul societății; 5. »Vięta religioasă morală creștină, procură omului adevărată liniște sufletească,« disertațiune de Nicolau Muscă cl. curs. III; 6. »Herșcu Boccegiul,« cântecel comic de V. Alecsandri, declamat de Emilian Ciceiu ped. curs. III; 7. »Satira III,« (partea I.) de M. Eminescu, declamată de Ioan Broju cl. curs. II; 8. »Serenadă,« cor de Tudor de Flondor, »Hora ploia,« cor de G. Dima, executate de corul societății.

C e e n o u ?

Șcirl personale. *Maj.* Sa regele a dăruit pentru zidirea bisericii gr. cat. de Măgăcei 100 fl. — *Regina României* a primit marți la palatul din București peste 50 din dămnele cari compun societatea de binefacere »Regina Elisabeta,« aflată sub patronagiul seu, și după ce comitetul a presintat situațiunea fondului societății, s'a luat mesuri pentru o grabnică împărțire de ajutóre la săraci. — *Dl Mihai Cogălnicean* a suferit pagubă mare; i-a ars casa dela moșia Ripile și flacăările au nimicit mai toate documentele istorice din arhivă. — *Dl Eugen Brote* a fost ales de către comitetul Asociațiunii transilvane ca reprezentant al Asociațiunii în adunările comunale ale Sibiiului. — *Dl I. I. Nacian* din România este numit membru al Societății de statistică din Paris.

Ateneul Român din București s'a deschis conferințele literare în duminica trecută. Vice-presidentul dl C. Esarcu a ăis un scurt cuvânt de deschidere, arătând că Ateneul a început prin a fi mic, pentru ca după o luptă de 20 ani să spere a devini mare. Palatul Ateneului se ridică majestos în piața episcopiei; să sperăm, că pentru ultima oră ne mai intrunim în această sală. Apoi se urcă la tribună dl V. A. Urechia, care a început a spune, că 'n calea grea de 20 ani, doue elemente ale societății române i-a ajutat, femeia română și tinerimea, căror trebuie să le exprime recunoștința. După aceea vorbi despre o foarte interesantă descoperire istorică, despre mormântul familiei lui Miron Costin, cronicarul Moldovei. Acest mormânt a fost descoperit în vėra trecută de către dl Urechia în biserica dela Brănișteni. Conferențiarul a încheiat, esprimând dorința d'a se ridică un monument pe una din piețele orașului Roman, spre aducerea aminte a vestitului cronicar. Conferințele Ateneului de-acuma nainte se vor ține de doue ori pe săptămână, până la 1/13 martie. Au să vorbească dnii: B. P. Hașdėu, Transilvania și Macedonia; G. Marian, Satira română; A. Vlăhuța, Mișcarea literară; N. Ionescu, Imperiul bulgaro-român; Gr. Ventura, Musica lui Wagner; B. Stefanescu dela Vrancea, Ce este patria; Anghel Dimitrescu, Arta de a vorbi; Gr. G. Tocilescu, Vięta municipală în Dacia; St. Velescu, Onorați și onorabili, și alții. — *Ateneul din Bėrlad* s'a constituit comitetul diriginte pe anul 1886/1887. Au fost aleși: dl C. Esarcu președinte de onóre, dnii dr. C. Costescu și Ion M. Epurean vice-președinți, dnii P. Drouhet, Stefan Nėagoe, G. Onișor, G. Constantinescu Rim. secretari, și dl Str. Beloescu cassar. Conferințele Ateneului bėrlădėn vor incepe în curėnd. — *Ateneul din Craiova* a reinceput conferințele sale vineri 21 nov. st. v. Prima conferință a fost făcută de dl M. N. Sėulescu asupra »Literaturei române în ultimii ani.«

Alegerea mitropolitului primat al României s'a făcut în duminica trecută la București. Toți ministri, înalții prelați, senatori și deputați, după ce au ascultat Te-Deumul oficiat în catedrală la orele 11, s'au intrunit în sala de ședințe a camerei, sub presiudiul mitropolitului Moldovei, la dreapta lui ședea dl Dimitrie Ghica presidentul senatului, őr la stanga dl general Lecca presidentul camerei. Se făcū apel nominal și răspuseră 13 prelați, 90 senatori și 135 deputați. Dl Codrescu, care ocupă fotoliul de secretar din partea camerei, ceti legea privitoare la alegerea mitropoliților și episcopilor. Apoi se procedă la vot. Votanți 258, majoritate absolută 137, bile albe 5. Iosif Episcopul Dunării-de-jos a intrunit 190 voturi, Episcopul Melchisedec 50, mitropolitul Moldovei 10. Presidentul proclamă de mitropolit al Ungro-Vlahiei și primat al României pe episcopul Dunării-de-jos. Alesul luând cuvėntul, a mulțămi pentru distincțiunea ce i s'a făcut și a făgăduit a face totul pentru a merită această onóre. Noul mitropolit E. S. Iosif, episcop al Dunării-de-jos, a fost, scrie »Românul,« incopilăria sa băiat de casă pe lângă mai mulți arhiepiscopii, cu ajutorul cărora a studiat la liceul din Iași. Mai în urmă s'a călugărit la școlul Gurovei de unde a fost luat de episcopul de Huși și făcut archidiacon. După ce studia la seminarul din Socola, fu atașat apoi ca diacon pe lângă archimandritul Iosofat, la capela română din Paris. La 1865 fu numit episcop de Huși și la 1879 al Dunării-de-jos E. S. Iosif a tradus din limba franceză: »Jidovul rătăcitor, Catechismul paralel și papalitatea schismatică.« Noul mitropolit este frate cu dl (Georghian, deputatul din Iași.

Societatea bucureșconă s'a intrunit la primul bal în ospelul dlui Grigore Suțu, la care au luat parte și regele cu regina și principii Leopold și Ferdinand de Hohenzollern. Săptemăna această, marți, s'a dat balul Societății de binefacere »Elisabeta-Dămna.« Sămbăta viitoare cercul artistic literar Intim-Club va da în sala nouilor băi ale Eforiei un mare bal fără tomboală și nici o vėndare. Lucru bun de notat, scrie cronicarul »Românului.« Lumea scapă în fine de toate contribuțiunile directe și indirecte ale acelor baluri de caritate unde erai despoiat fără milă de frumoșele sirene. Mai multe dămne, și din cele mai elegante din societatea bucureșconă, au binevoit a luă această serbare sub grațiosul lor patronagiul. Organisorii balului, cari sūnt toți omeni de gust, își dau toțē silințele ca balul să corespundă așteptării tuturor. Serbarea, după mai multe surprize, se va termină printr'un mare cotilion poruncit intr'adins la Paris. Toțē figurile sūnt inedite, bogate, hasli și pline de cadouri și de suveniruri pentru toți cari vor danța.

Călindarul săptămănei.

Điua sėpt.	Călindarul vechiu	Călind nou
Duminica a 26-a după Rosalii, Luca c. 12. gl. 1, sft. 4.		
Duminică	30 † S. Apost. Andreiu	12 Maxentie
Luni	1 Pror. Naum	13 Lucia
Martē	2 Pror. Avacum	14 Nicasio
Mercuri	3 Pror. Sofonie	15 Celian
Joi	4 † M. Varvara	16 Adelaida
Vineri	5 Cuv. Sava c. sfințit	17 Lazar
Sămbătă	6 (†) Păr. Nicolae	18 Grațian

Apropiându-se finele anului, rugăm cu stăruință pe toți aceia, cari primesc fōiu, dar încă nu s-au achitat abonamentele, să binevoescă a-și refui datoria, căci în cazul contrar le vom sistă espedarea ulterioară.

Proprietar, redactor răspundător și editor: **IOSIF VULCAN.**

Cu tipariul lui Otto Hűgel în Oradea-mare.